

ESTAR AMB JESÚS

Jn 1,35-45. Els deixebles de Joan Baptista

L'endemà, Joan tornava a ser en el mateix lloc amb dos dels seus deixebles i, fixant la mirada en Jesús que passava, va exclamar:

--Mireu l'anyell de Déu!

Quan aquells dos deixebles el sentiren parlar així, van seguir Jesús. Jesús es girà i, en veure que el seguien, els preguntà:

--Què busqueu?

Els li digueren:

--Rabí —que vol dir «mestre»—, on t'estàs?

Els respon:

--Veni i ho veureu.

Els hi anaren, veieren on s'estava i es quedaren amb ell aquell dia. Eren cap a les quatre de la tarda.

Un dels dos que havien sentit el que deia Joan i havien seguit Jesús era Andreu, el germà de Simó Pere. Andreu anà primer a trobar el seu germà Simó i li digué:

--Hem trobat el Messies —que vol dir «ungit».

I el va portar on era Jesús. Jesús, fixant en ell la mirada, li digué:

--Tu ets Simó, fill de Joan. Tu et diràs Cefes —que vol dir «pedra».

L'endemà, Jesús resolgué de sortir cap a Galilea. Troba Felip i li diu:

--Segueix-me.

Llavors Felip, que era de Betsaida, el poble d'Andreu i de Pere, va trobar Natanael i li digué:

--Hem trobat aquell de qui van escriure Moisès, en els llibres de la Llei, i també els profetes: és Jesús, fill de Josep, de Natzaret.

Lc 10,38-42. Marta i Maria

Mentre feien camí, Jesús va entrar en un poble, i l'acolli una dona que es deia Marta. Una germana d'ella, que es deia Maria, es va asseure als peus del Senyor i escoltava la seva paraula. Marta, que estava molt atrafegada per poder-lo obsequiar, s'hi va atansar i digué:

--Senyor, ¿no et fa res que la meva germana m'hagi deixat tota sola a fer la feina? Digues-li que em vingui a ajudar.

El Senyor li va respondre:

--Marta, Marta, estàs preocupada i neguitosa per moltes coses, quan només n'hi ha una de necessària. Maria ha escollit la millor part, i no li serà pas presa.

Lc 24,13-35. Deixebles d'Emaús

Aquell mateix dia, dos dels deixebles feien camí cap a un poble anomenat Emmaús, que es trobava a onze quilòmetres de Jerusalem, i conversaven entre ells de tot el que havia passat. Mentre conversaven i discutien, Jesús mateix se'ls va acostar i es posà a caminar amb ells, però els seus ulls eren incapaços de reconèixer-lo.

Jesús els preguntà:

--De què parleu entre vosaltres tot caminant?

Els es van aturar amb un posat de decepció, i un dels dos, que es deia Cleofàs, li respongué:

--¿Tu ets l'únic foraster dels que hi havia a Jerusalem que no saps el que hi ha passat aquests dies?

Els preguntà:

--Què hi ha passat?

Li contestaren:

--El cas de Jesús de Natzaret, un profeta poderós en obres i en paraules davant de Déu i de tot el poble: els nostres grans sacerdots i els altres dirigents el van entregar perquè el condemnessin a mort, i el van crucificar. Nosaltres esperàvem que ell seria el qui hauria alliberat Israel. Però ara ja som al tercer dia des que han passat aquestes coses! És cert que algunes dones del nostre grup ens han esverat: han anat de bon matí al sepulcre, no hi han trobat el seu cos i han tornat dient que fins havien tingut una visió d'àngels, els quals asseguraven que ell viu. Alguns dels qui són amb nosaltres han anat també al sepulcre i ho han trobat tot tal com les dones havien dit, però a ell no l'han vist pas.

Aleshores Jesús els digué:

--Feixucs d'enteniment i de cor per a creure tot el que havien anunciat els profetes! ¿No calia que el Messies patís tot això abans d'entrar a la seva glòria?

Llavors, començant pels llibres de Moisès i continuant pels de tots els profetes, els va explicar tots els passatges de les Escripures que es refereixen a ell.

Mentrestant, s'acostaven al poble on anaven i ell va fer com si seguís més enllà. Però ells van insistir amb força dient-li:

--Queda't amb nosaltres, que es fa tard i el dia ja ha començat a declinar.

I va entrar per quedar-se amb ells. Quan s'hagué posat amb ells a taula, prengué el pa, digué la benedicció, el partí i els el donava. Llavors se'ls obriren els ulls i el van reconèixer, però ell desaparegué del seu davant. I es van dir l'un a l'altre:

--¿No és veritat que el nostre cor s'abrusava dins nostre mentre ens parlava pel camí i ens obria el sentit de les Escripures?

Llavors mateix es van aixecar de taula i se'n tornaren a Jerusalem. Allí van trobar units els Onze i els qui eren amb ells, que els van dir:

--Realment el Senyor ha ressuscitat i s'ha aparegut a Simó!

També ells contaven el que havia passat pel camí i com l'havien reconegut quan partia el pa.

REPOSAR EN JESÚS

Salm 23 (22). El Bon Pastor

El Senyor és el meu pastor:

no em manca res.

Em fa descansar en prats deliciosos,

em mena al repòs vora l'aigua,

i allí em retorna.

Em guia per camins segurs,

per amor del seu nom;

ni que passi per la vall tenebrosa,

no tinc por de cap mal.

Tu, Senyor, ets vora meu:

la teva vara i el teu bastó

em donen confiança.

Davant meu pares taula tu mateix

enfront dels enemics;

m'has ungit el cap amb perfums,

omples a vessar la meva copa.

Ben cert, tota la vida m'acompanyen

la teva bondat i el teu amor.

I viuré anys i més anys

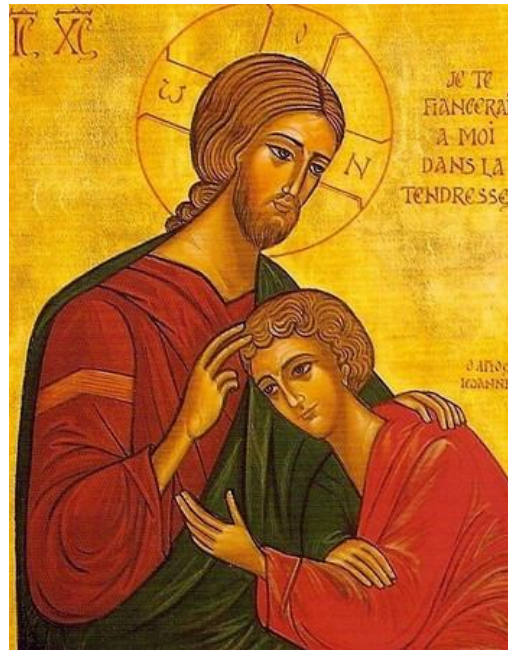
a la casa del Senyor.

Mt 11,28-30

Veniu a mi tots els qui esteu cansats i afeixugats, i jo us faré reposar. Accepteu el meu jou i feu-vos deixebles meus, que sóc benèvol i humil de cor, i trobareu el repòs, perquè el meu jou és suau, i la meva càrrega, lleugera.

Jn 13, 25

El deixeble estimat es reclinà sobre el pit de Jesús.

SOBREABUNDÀNCIA IMMERESCUDA

Lc 19,1-10. Zaqueu

Jesús va entrar a Jericó i travessava la ciutat. Hi havia un home que es deia Zaqueu, cap de publicans. Era un home ric. Zaqueu buscava de veure qui era Jesús, però la gentada li ho impedia, perquè era petit d'estatura. Llavors s'avançà corrent i es va enfilel dalt d'un sicòmor per poder veure Jesús, que havia de passar per allí. Quan Jesús va arribar en aquell indret, alçà els ulls i li digué:

--Zaqueu, baixa de pressa, que avui m'haig d'hostatjar a casa teva.

Ell baixà de pressa i el va acollir amb alegria. Tots els qui ho van veure murmuraven contra Jesús i deien:

--Ha anat a allotjar-se a casa d'un pecador!

Però Zaqueu, dret davant el Senyor, li digué:

--Senyor, dono als pobres la meitat dels meus béns, i als qui he exigit més diners del compte, els en restitueixo quatre vegades més.

Jesús li digué:

--Avui ha entrat la salvació en aquesta casa; perquè també aquest home és fill d'Abraham. El Fill de l'home ha vingut a buscar i salvar allò que s'havia perdut.

Lc 15,11-31. El Fill Pròdig

I digué encara:

--Un home tenia dos fills. Un dia, el més jove digué al pare:

»--Pare, dona'm la part de l'herència que em toca.

»El els va repartir els béns. Al cap d'uns quants dies, el més jove va vendre's tot el que tenia i se'n va anar amb els diners en un país llunyà.

»Un cop allí, dilapidà la seva fortuna portant una vida dissoluta. Quan s'ho hagué malgastat tot, vingué una gran fam en aquell país i començà a passar necessitat. Llavors es va llogar a un propietari d'aquell país, que l'envià als seus camps a pasturar porcs. Tenia ganes d'atipar-se de les garrofes que menjaven els porcs, però ningú no li'n donava. Llavors reflexionà i es digué: "Quants jornalers del meu pare tenen pa de sobres i jo aquí m'estic morint de fam! Aniré a trobar el meu pare i li diré: Pare, he pecat contra el cel i contra tu. Ja no mereixo que em diguin fill teu; tracta'm com un dels teus jornalers." I se n'anà a trobar el seu pare.

»Encara era lluny, que el seu pare el veié i es commogué, corregué a tirar-se-li al coll i el besà. El fill li digué:

»--Pare, he pecat contra el cel i contra tu. Ja no mereixo que em diguin fill teu.

»Però el pare digué als seus criats:

»--De pressa, porteu el vestit millor i poseu-l'hi, poseu-li també l'anell i les sandàlies, porteu el vedell gras i mateu-lo, mengem i celebrem-ho, perquè aquest fill meu era mort i ha tornat a la vida, estava perdut i l'hem trobat.

»I es posaren a celebrar-ho.

»Mentrestant, el fill gran era al camp. Quan, de tornada, s'acostava a la casa, va sentir músiques i balls i cridà un dels criats per preguntar-li què era allò. Ell li digué:

»--El teu germà ha tornat. El teu pare l'ha trobat en bona salut i ha fet matar el vedell gras.

»El germà gran s'indignà i no volia entrar. Llavors el seu pare va sortir i el pregava. Però ell li respongué:

»--Fa molts anys que et serveixo sense desobeir mai ni un de sol dels teus manaments, i tu encara no m'has donat un cabrit per a fer festa amb els meus amics. En canvi, quan ha tornat aquest fill teu després de consumir els teus béns amb prostitutes, has fet matar el vedell gras.

»El pare li contestà:

»--Fill, tu sempre ets amb mi, i tot el que és meu és teu.

JESÚS EM FASCINA

Jesús és un home sobri en paraules, lapidari, però punyent. Parla poc i sobretot fa preguntes.

- Tens enveja perquè sóc generós? (Mt 20)
- Doneu al Cèsar el que és del Cèsar i a Déu...
- Digueu sí quan és sí, no quan és no.
- Qui estigui sense pecat, que tiri la primera pedra.
- Per què em pegues? Si he parlat...
- Què és permès en dissabte, salvar una vida o deixar-la perdre?
- No són els sants els que necessiten metge, sinó els malalts.
- Parenostre: Qaddish: "Que sigui engrandit i **santificat** el seu gran nom en el món que ha creat segons la seva voluntat; i que estableixi el **seu Regne** en vida vostra i en els vostres dies, en vida de tota la casa d'Israel, aviat i en un temps proper"

Mc 10,13-16: L'infant, model de deixeble (En temps de Jesús els infants, fins als 12 anys, no compten per a res: no saben res, no poden complir la Llei...)

"...Alguns presentaven a Jesús uns infants perquè els imposés les mans, però els deixebles els renyaven. En veure-ho, Jesús es va indignar i els digué:

--Deixeu que els infants vinguin a mi. No els ho impediui, perquè el Regne de Déu és dels qui són com ells. Us ho asseguro: qui no aculli el Regne de Déu com l'acull un infant, no hi entrarà pas. I els prenia en braços i els beneïa tot imposant-los les mans..."

Lc 7,36-50: Es deixa tocar per les dones, sense escandalitzar-se.

Un fariseu va invitar Jesús a menjar amb ell. Jesús entrà a casa del fariseu i es posà a taula. Hi havia al poble una dona que era una pecadora. Quan va saber que Jesús era a taula a casa del fariseu, hi anà amb una ampolleta d'alabastre plena de perfum i es quedà plorant als peus de Jesús, darrere d'ell. Li mullava els peus amb les llàgrimes, els hi eixugava amb els cabells, els hi besava i els hi ungia amb perfum. El fariseu que havia convidat Jesús, en veure això, pensà: «Si aquest fos profeta, sabria qui és aquesta dona que el toca i quina mena de vida porta: és una pecadora.» Jesús li digué:

--Simó, t'haig de dir una cosa.

Ell li respongué:

--Digues, mestre.

--Dos homes devien diners a un prestador: l'un li devia cinc-cents denaris, i l'altre, cinquanta. Com que no tenien res per a pagar, els va perdonar el deute a tots dos. Quin d'ells et sembla que l'estimarà més?

Simó li contestà:

--Suposo que aquell a qui ha perdonat el deute més gran.

Jesús li diu:

--Has respost correctament.

Llavors es girà cap a la dona i digué a Simó:

--Veus aquesta dona? Quan he entrat a casa teva, tu no m'has donat aigua per a rentar-me els peus; ella, en canvi, me'ls ha rentat amb les llàgrimes i me'ls ha eixugat amb els cabells. Tu no m'has rebut amb un bes; ella, en canvi, d'ençà que he entrat, no ha parat de besar-me els peus. Tu no m'has ungit el cap amb oli; ella, en canvi, m'ha ungit els peus amb perfum. Així, doncs, t'asseguro que els seus molts pecats li han estat perdonats: per això ella estima molt. Aquell a qui poc és perdonat, estima poc.

Després digué a la dona:

--Els teus pecats et són perdonats.

Els qui eren a taula amb ell començaren a pensar: «Qui és aquest que fins i tot perdona pecats?»

Jesús digué encara a la dona:

--La teva fe t'ha salvat. Vés-te'n en pau.

Jesús és profundament afectiu: abraça els nens, es commou davant del patiment, plora pel seu amic Llätzer... S'extasia mirant la bellesa dels camps; es commou davant el patiment dels desvalguts (splagnón).

Té una mirada distinta a la nostra: "Els camps són rossos"; "La collita és abundant, envieu segadors"; "Doneu-los menjar vosaltres mateixos".

Té l'experiència del Pare que li fa veure les coses molt diferent que nosaltres: Fill Pròdig; obrers d'última hora; els darrers seran els primers...

Jn 13: Ha vingut a servir i no a ser servit: Rentar els peus (la feina dels criats).

És un home lliure davant les tradicions religioses inautèntiques: en dissabte normes de puresa, marginació dels pagans... "Poden dejunar els convidats a un casament quan tenen entre ells el nuvi?".

- Toca el leprós.
- "No fa impur el que entra sinó el que surt de l'home".
- És POBRE, lliure de necessitats, sense res camina per Galilea, deixant-se acollir, lliure de comoditats i del consum.

Lc 8: Té deixebles dones, alguna d'elles, casada, que el segueixen per Galilea.

- Maria asseguda als peus de Jesús, com els deixebles, escolta el Mestre (Lc 10,39).

Es barreja amb els petits, amb els marginats, amb els impurs (leprós), amb els pecadors. Integra els segregats, per malaltia o per incomplir la Llei. Es rodeja de "la púrria" (Jn 7,49). Mira amb bondat els petits (vídua pobre).

Li agrada la gratuïtat, entaular-se, fer sobretaula... És molt familiar. Marta i Maria. A la casa de Cafarnaum, amb els deixebles: "Veniu en un lloc apartat i reposeu una mica".

Actua per convicció, des de dins, sense necessitat d'agradar. Diu i fa el que creu que ha de fer. No s'altera ni s'inquieta ("No tingueu por").

S'indigna quan es margina als pobres o menyspreats. (Leprós: els mirà amb ira). (Mc 3)

JESÚS ENS CANVIA LA MENTALITAT (Conversió)

Lc 17,10: "Som uns servents que no mereixen recompensa: hem fet només el que havíem de fer".

Mt 6: Cal fer les coses en secret, no perquè ens aplaudeixin.

Lc 14,12: Quan facis un dinar no hi cridis els teus amics, convida els pobres. Bons i dolents.

Mt 18,22: "No et dic set vegades, sinó setanta vegades set": Perdó incondicional.

- Lc 23,34: "Perdona'ls perquè no saben el que fan".

Mc 10,42: "Ja sabeu que els qui figuren com a governants... entre vosaltres no sigui així".

Lc 6,35: "Estimeu els vostres enemics... així sereu com el vostre Pare del Cel".

Mt 5,39: No li tinguis en compte al teu germà el mal que t'ha fet.

Mt 13,24: Deixeu que creixin junts fins a la sega. El mal no es pot extirpar perquè esguerraria el bé.

Mc 3,33: "Qui són la meva mare i els meus germans?" Trenca amb la família patriarcal, el clan, i funda la comunitat cristiana.

Mt 8,7: El centurió: "Vinc a curar-lo". Jesús s'admira de les persones, de la realitat (sirofenícia: escolta la realitat com a Paraula de Déu; tenen el DABAR).

Es fixa en els petits detalls de la realitat i en treu una lliçó: la vídua pesada davant el jutge, un amic que ve a mitjanit demanant pans...

Mc 2,13: Escull Mateu (un col·laboracionista dels romans invasors), com a apòstol, i s'entaula amb els publicans i pecadors.

- Mc 2,17: "No són els sans els que necessiten metge sinó els malalts. He vingut a buscar els pecadors".

Mc 6,8: La pastoral de Jesús: Els envia de dos en dos sense bossa ni sarró, des de la feblesa, a deixar-se acollir. Confia en ells.

Lc 13,29: Vindrà gent d'Orient i d'Occident i us passaran al davant al Regne de Déu.

Mc 9,33: Qui vulgui ser el primer, sigui el darrer i el servidor de tots.